

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. R.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2017, č. j. 33 A 21/2016 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 11. 2015, č. j. MMJ/OD/7463/2015-16, JID: 182586/2015/MMJ, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 téhož zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne ze dne 19. 1. 2016, č. j. KUJI 5157/2016, sp. zn. OOSČ 1065/2015 OOSČ/356, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí magistrátu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 11. 2017, č. j. 33 A 21/2016 – 35.

[4] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, kdy primárně vycházely z videozáznamu pořízeného rychloměrem PolCam PC 2006 a dále z listin založených ve správním spisu. Přestože je daný videozáznam poměrně krátký a ne příliš kvalitní, průběh měření dostatečným způsobem dokumentuje. Prokazatelným

způsobem zachycuje vozidlo žalobce, přičemž z uvedených údajů lze dovodit, že vzdálenost měření byla 100 metrů a naměřená rychlost 164 km/hod. Žalobcem požadovaný výslech policistů nebyl nutný, neboť videozáznam nevyvolává důvodné pochybnosti o tom, zda byl dodržen návod k obsluze. Výslechem policistů by nemohl být ani prokazován technický stav pneumatik jejich vozidla k okamžiku provedení silniční kontroly. Neprovedení důkazů výslechem policistů a znaleckým posudkem znalce z oboru metrologie pak správní orgány dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily. Skutečnost, že se ve spisu nenachází doklad o proškolení policistů k používání daného rychloměru, není pro posouzení věci zásadní, neboť u policistů lze s ohledem na jejich postavení a náplň činnosti presumovat jejich proškolení či schopnost řádné manipulace s příslušným rychloměrem. Podstatné je pouze to, zda při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze. Důvodná rovněž není námitka, že se ve spisu nachází pouze prostá kopie ověřovacího listu. Jedná se o běžnou praxi správních orgánů, a to z důvodu existence pouze jednoho originálu daného dokumentu. V obecné rovině nelze předpokládat, že by správní orgán přistoupil k falzifikaci dané listiny a žalobce žádné konkrétní důvody možné podjatosti či šikanózního jednání neuvedl. Prostá kopie platného ověřovacího listu založená ve spise je proto dostatečným dokladem toho, že daný rychloměr byl v rozhodnou dobu kalibrován, resp. způsobilý k použití. Magistrát žalobce nezkrátil na jeho procesních právech tím, že jej po zrušení prvního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost opět nepoučil o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. S ohledem na to, že podklady nebyly jakkoliv doplňovány, jednalo by se o čistě formální úkon, který nemá racionálního zdůvodnění.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Podle stěžovatele bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť nebylo technicky zajištěno udržování shodné vzdálenosti obou vozidel a nastavení vzdálenosti měření na 100 m bylo při měření rychlosti přes 100 km/hod nedostatečné. Pokud je měření prováděno na dálnici, má být vzdálenost vozidel nastavena na více než 100 m, jinak není zaručena přesnost měření. Nebyl-li tedy dodržen návod k obsluze, nelze videozáznam použít jako podklad pro rozhodnutí.

[7] Výsledek měření rychlosti může být považován za validní a lze z něj vycházet pouze v případě, pokud měření bylo prováděno v souladu s návodem a proškolenou osobou. Správní orgány i krajský soud se však v řízení odmítly zabývat námitkou stěžovatele, zda byli policisté k měření řádně proškoleni. Tato skutečnost nebyla přes opakované důkazní návrhy stěžovatele předmětem dokazování. Nelze souhlasit s tvrzením krajského soudu, že ve vztahu k projednávané věci je zásadní nikoliv to, zda byli policisté k používání rychloměru proškoleni či nikoliv, ale zda při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze. Pokud platí, že měřidla rychlosti, jsou metrologicky ověřena s podmínkou, že měření bude provedeno proškolenou osobou, pak nelze postupovat jinak, než že je proškolení policistů správním orgánem zjišťováno. Ze zákona rozhodně neplyne žádná presumpce toho, že každý policista je řádně proškolen.

[8] Podle návodu k obsluze jakákoliv změna kol či změna tlaku v pneumatikách měřícího vozidla může ovlivnit výsledek měření a musí v takovém případě být provedena nová kalibrace přístroje. Stěžovatel k tomu navrhoval výslech obou policistů, aby bylo najisto postaveno, jaká kola mělo vozidlo nazuta, zda policisté kontrolovali před jízdou tlak v pneumatikách, kolik činil, zda byly pneumatiky měněny a zda následně proběhla nová kalibrace atd. Správní orgány měly ex offio zajistit podklady rozhodnutí, ze kterých by bylo možné prokázat, že buď k přezutí pneumatik na daném služebním vozidle mezi ověřovací zkouškou a údajným přestupkem vůbec nedošlo, nebo že sice k přezutí pneumatik došlo, ale následně byla řádně provedena nová kalibrace.

pokračování

[9] Videozáznam pořízený policisty neprokazuje, že by se stěžovatel přestupku dopustil. Nevyplývá z něj totiž, zda byla na začátku a na konci měření udržována shodná vzdálenost obou vozidel (tedy vozidla policejního a vozidla stěžovatele). Na videozáznamu není vidět samotný začátek měření, tedy spuštění měření, videozáznam je extrémně krátký (pouze 2 sekundy) a špatné kvality. Nelze tak s jistotou tvrdit, že se k sobě vozidla nepřibližovala (což by zkrátilo měření v neprospěch stěžovatele), či naopak že se od sebe vzdalovala (jak tvrdí správní orgány). Za procesní situace, kdy je videozáznam jediným a hlavním důkazem správních orgánů o vině stěžovatele, je nutné, aby tento záznam nevzbuzoval žádné pochybnosti. S ohledem na nedostatečnou kvalitu videozáznamu měly správní orgány či krajský soud postupovat v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ a stěžovatele viny zprostit.

[10] Stěžovatel v soudním i správním řízení navrhoval provedení důkazů, které měly podpořit jeho tvrzení, že skutek se nestal (výslech policistů; provedení znaleckého posudku soudního znalce z oboru metrologie; doložení originálu všech listin, zejména originálu ověřovacího listu měřicího zařízení). Názor krajského soudu, že navrhovaný výslech policistů je nadbytečný, není správný. Stěžovatel přednesl mnoho argumentů, které zpochybňují přesnost měření a věrohodnost videozáznamu, a tyto pochybnosti nelze vyvrátit jinak, než právě výsledkem zasahujících policistů. S návrhem na provedení znaleckého posudku soudního znalce z oboru metrologie se krajský soud nijak nevypořádal. Tento důkazní návrh je přitom podstatný, neboť díky němu by mohl stěžovatel prokázat, že postup měření (příliš krátká délka měření, neprokázání konstantní vzdálenosti obou vozidel atd.) neodpovídá návodu k obsluze.

[11] Stěžovatel dále nesouhlasil s názorem krajského soudu, že ve spise nemusí být založen originál nebo ověřená kopie ověřovacího listu. Pokud nedošlo k autorizované konverzi ověřovacího listu, pak nelze mít za prokázané, že měřicí zařízení bylo způsobilé k užívání. Jestliže tedy krajský soud založil napadený rozsudek na důkazu, který ve skutečnosti není způsobilý být důkazem, tak je jeho rozsudek nezákonný.

[12] Krajský soud se nevyjádřil ani k námitce, že ověření daného měřicího zařízení bylo vyhotoveno podjatou osobou.

[13] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí a na své vyjádření k žalobě. Podle jeho názoru je napadené správní rozhodnutí věcně správné a souladné s právními předpisy. Žalovaný dále uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu uvedenou v napadeném rozsudku a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné,

aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[18] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že magistrát na základě oznámení přestupku a spisového materiálu o přestupku, který mu postoupila Policie České republiky, zahájil správní řízení o přestupku. Dne 27. 5. 2015 proběhlo ústní jednání, a to za účasti zmocněnce stěžovatele. V průběhu ústního jednání bylo provedeno dokazování listinami založenými ve spisu, videozáznamem o přestupku a návodem k obsluze silničního rychloměru PolCam PC 2006, o čemž byl vyhotoven protokol. Rozhodnutím magistrátu ze dne 16. 6. 2015 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na porušení § 18 odst. 3 téhož zákona. Tohoto přestupku se měl stěžovatel dopustit tím, že dne 17. 3. 2015 v 14:06 hodin, jako řidič motorového vozidla zn. AUDI, registrační značky X, na dálnici D1 km 111 - 113 ve směru jízdy na Brno, překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec (130 km/h) o 29 km/h. Silničním rychloměrem zn. PolCam PC 2006 mu byla naměřena rychlost 164 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla na 159 km/h. Proti rozhodnutí magistrátu o přestupku podal stěžovatel odvolání. Následně magistrát postoupil správní spis se stanoviskem žalovanému, který rozhodnutím ze dne 21. 10. 2015, č. j. KUJI 70131/2015, napadené rozhodnutí magistrátu pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalovaný dospěl k závěru, že magistrát v napadeném rozhodnutí nevyřadil všechny návrhy a námitky zmocněnce odvolatele, které uvedl ve svém vyjádření ze dne 10. 6. 2015 a při ústním jednání dne 27. 5. 2015. Následně dne 10. 11. 2015 vydal magistrát nové rozhodnutí, jímž stěžovatele opět uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu v návaznosti na porušení § 18 odst. 3 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal zmocněnec stěžovatele rovněž odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 1. 2016 zamítl a potvrdil rozhodnutí o přestupku.

[20] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je skutkový stav projednávané věci zcela jednoduchý a správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry správních orgánů stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Podkladem pro vydání předmětného rozhodnutí bylo oznámení přestupku Policie České republiky ze dne 24. 3. 2015, oznámení přestupku sepsaného na místě ze dne

pokračování

17. 3. 2015, úřední záznam ze dne 20. 3. 2015, evidenční karta řidiče, ověřovací list č. 272/14 použitého silničního rychloměru PolCam PC 2006 s platností od 16. 12. 2014 do 15. 12. 2015 a videozáznam přestupku pořízený silničním rychloměrem PolCam PC 2006. Z tohoto záznamu vyplývá, že zachycenému vozidlu registrační značky X byla dne 17. 3. 2015 naměřena rychlost jízdy 164 km/h (po odečtení příslušné tolerance 159 km/h) na dálnici v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 130 km/h. Uvedené důkazy magistrát řádně vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu a uvedl, jaká zjištění z nich učinil. Konkrétní zjištění pak uvedl jak v protokolu o ústním jednání, tak i v odůvodnění rozhodnutí o přestupku. V průběhu správního řízení stěžovatel žádný z podkladů relevantně nezpochybnil. Za této situace krajský soud nepochybil, když dospěl k závěru, že skutkový stav byl správními orgány prokázán dostatečně, a proto by bylo provedení navrhovaných nebo jakýchkoli dalších důkazů nadbytečné.

[21] Rovněž nedůvodná je námitka, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze. Z videozáznamu o přestupku jasně vyplývá, že vzdálenost měření byla nastavena na 100 m. V návodu k obsluze (viz str. 6) je uvedeno, že „*hodnota 100m je doporučena pro běžná měření do 100km/hod. Při používání zařízení v místech s velkou rychlostí projíždějících vozidel, je vhodné pro dosažení větší délky záznamu a tím zvýšení přesnosti, nastavit delší úsek měření.*“ Nastavení hodnoty úseku měření na 100 m při vyšších rychlostech tedy není v rozporu s návodem k obsluze a takové měření proto nelze bez dalšího považovat za neplatné. Pokud jde o délku videozáznamu, ta je odvislá od času, kdy měřené vozidlo ujede nastavenou vzdálenost měření, tj. v daném případě 100 m. S ohledem na značnou rychlost vozidla stěžovatele se tak stalo za 2,1 sekundy. Délka záznamu je tedy plně postačující. Podle návodu k obsluze (viz str. 6) musí být dále měřené vozidlo na konci měření zobrazeno ve stejné nebo menší velikosti při nezměněném ZOOMu objektivu. Jinak řečeno pro přesnost měření musí být udržena stejná vzdálenost mezi vozidly na začátku a na konci měření. Není však nutné udržení stále vzdálenosti mezi policejním vozidlem a sledovaným vozidlem během celého úseku dráhy (viz str. 31 návodu). Z porovnání vnitřní vzdálenosti mezi koly měřeného vozidla na srovnávacích snímcích na začátku a konci měření prokazatelně vyplývá, že vzdálenost obou vozidel na konci měření byla větší než na jeho počátku, skutečná rychlost měřeného vozidla proto nemohla být nižší, než rychlost naměřená policejní hlídkou (viz str. 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí). V této souvislosti je třeba uvést, že právě kvůli těmto minoritním vedlejším vlivům se u měřicího zařízení PolCam PC 2006 počítá s odchylkou 3% z celkové naměřené rychlosti. Není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že videozáznam o přestupku zachycený na DVD-R, který je součástí správního spisu, začíná v čase 000.0 a končí v čase 002.1, přičemž po celou dobu je na něm zachyceno měřené vozidlo se zcela zřetelnou registrační značkou. Je tedy úplný a jeho kvalita je dostatečná pro účely posouzení přestupkového jednání stěžovatele.

[22] Nedůvodné jsou rovněž námitky, že správní orgány nezjistovaly, zda byli policisté k měření řádně proškoleni, a že ve spise musí být založen originál nebo ověřená kopie ověřovacího listu. V této souvislosti lze ve shodě s krajským soudem odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51, ve kterém je uvedeno, že „*V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje pak dle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie již zmíněného ověřovacího listu č. 253/9 vystaveného dne 13. 11. 2009.*“ Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž o postupu policistů při měření rychlosti nevznikly důvodné pochybnosti. Za takové důkazní situace nelze považovat skutečnost, že správní orgán neprováděl důkaz dokladem

o proškolení policistů, za pochybení. Předmětem řízení je především posouzení odpovědnosti stěžovatele za přestupek, a nikoliv způsobilost policistů k měření rychlosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). S ohledem na citovanou judikaturu lze rovněž uzavřít, že prostá kopie platného ověřovacího listu založená ve spise je dostatečným dokladem toho, že daný rychloměr měl v rozhodnou dobu požadované metrologické vlastnosti. V této souvislosti je navíc třeba uvést, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné relevantní skutečnosti zpochybňující věrohodnost či pravost této listiny.

[23] K námitkám ohledně zjišťování technického stavu či výměny pneumatik měřícího vozidla lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, ve kterém soud uvedl, že „*stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřícího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námitky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřícího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.*“ (obdobný závěr je vyjádřen též např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Rovněž v nyní posuzovaném případě byla ve prospěch stěžovatele na výsledek měření aplikována možná odchylka měřícího zařízení 3 % z celkové naměřené rychlosti. V této souvislosti lze navíc poukázat na skutečnost, že ověřovací list byl vystaven dne 16. 12. 2014, tedy obecně v období užívání zimních pneumatik, což je i období změření rychlosti stěžovateli (17. 3. 2015).

[24] Krajský soud tedy při svém rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a žalobu správně zamítl jako nedůvodnou. V projednávané věci bylo skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se stěžovatel dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a k prokázání viny stěžovatele, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se přestupku dopustil.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu